పెళ్లికాబోయే యువతులకు ప్రత్యేకం!

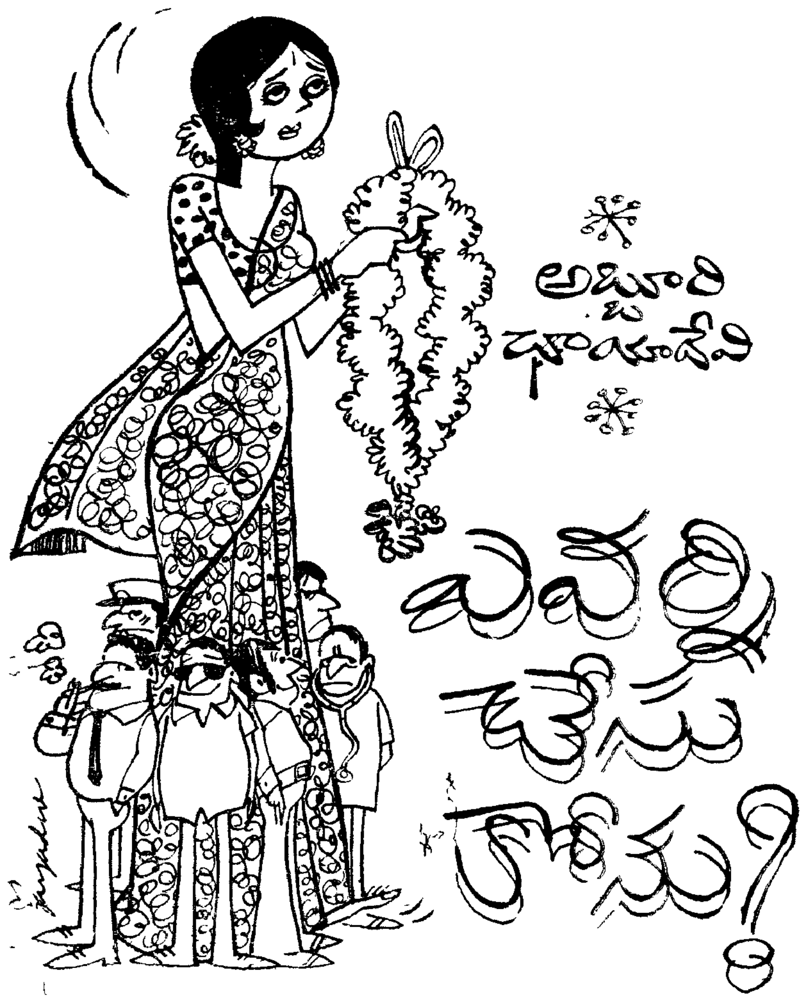

ఈ లెక్కని నీకు సంబంధం ఎప్పటికి కుదురుతుందమ్మా?''

అన్నారు నాన్నగారు. ఈసారి ఆయన కంఠం అంత మార్దవంగా ను. కొంత విసుగు ధ్వనించింది.

అక్క పెళ్ళయిపోయిన తరవాత, అత్తయ్య కొడుకు రాజుని నేను ుకోనని ఖచ్చితంగా చెప్పిన తరవాత ఎన్నో సంబంధాలు వచ్చాయి. నాకు

బి. యె. లో చేరినప్పటినుంచీ. సంబంధం కుదిరేవరకూ చదువుకుంటుంది లెమ్మన్నట్లుగా నా చదువు సాగనిచ్చారు.

కొత్తల్లో నన్ను చూడటానికి వచ్చిన కొందరు కుర్రాళ్ళని తవ్వ మొహం అనీ. కొంగ ముక్కు అనీ, మెల్లకన్ను అనీ, బట్టతల అనీ, బడ్డూఖాన్ అనీ. ఆడంగి అనీ ఏవో వంకలుపెట్టి తప్పించుకున్నాను. అమ్మా నాన్నగారూ కూడా మొదట్లో నవ్వేసి ఊరుకున్నారు నా వ్యాఖ్యానాలు విని. తరవాత కొన్ని సంబంధాలువస్తే యద్ధ బేరానికి వచ్చినట్లు ప్రవర్తించారనీ, యూపీయస్సీ ఇంటర్వ్యూ అన్నట్లుగా ప్రశ్నలు వేశారనీ, రసిక గృహానికి వచ్చినట్లు నన్ను పాటలు పాడమన్నారనీ, కట్నం కావాలన్నారనీ ఇలా రకరకాల కారణాలు చెప్పి నిరాకరించాను నాలుగేళ్ల పాటు.

ఈసారి వచ్చిన సంబంధం నాన్నగారికి అమ్మకు అన్నివిధాలా నచ్చింది. కుర్రవాడు ఒడ్డూ పొడుగ్గా ఉన్నాడు. స్మార్ట్‌గా ఉన్నాడు. మంచి కుటుంబంలో పుట్టాడు. కట్నం కానుక లడగటం లేదు. ఎటొచ్చీ అతను చేస్తున్న ఉద్యోగమే నాకు అదోలా అనిపించింది. అతను ఏదో మెడికల్ కంపెనీకి సేల్స్ రిప్రెజెంటెటివ్‌ట మా ఇంట్లో కూర్చున్నంత సేపూ తమ మందుల కంపెనీ ఆధిక్యత గురించి మాట్లాడుతూనే ఉన్నాడు. ఏ రోగాలు వచ్చినా అందుకు తగిన మందులు వాళ్ళ కంపెనీ తయారు చేస్తోందనీ, ఈసారి మాకందరికీ రోగాలొస్తే ఆ మందులే వాడాలనీ ఈ ధోరణిలో సాగిందతని సంభాషణ. వాతావరణమంతా రోగ భూయిష్ఠమైనట్లూ, అతని ప్రపంచమంతా మందుల మయమైనట్లూ అనిపించింది అతను మాట్లాడుతున్నంత సేపూ. అతను మందుల మరారీలా కనిపించాడు.

"అతని ఉద్యోగం నాకు నచ్చలేదు" అన్నాను నాన్నగారితో. ఆయనకి విసుగొచ్చింది.

"ఏమిటమ్మా, ప్రతీసారీ ఏదో ఒక వంక పెడుతూంటావ్‌! ఈ లెక్కని నీకు సంబంధం ఎప్పటికి కుదురుతుందమ్మా? నేను రిటైరై పోయే రోజులు దగ్గర కొస్తున్నాయి. రిటైరైతే మనమొహం చూసే వాడుండడు. బొత్తిగా బాధ్యత తెలుసుకోకపోతే ఎలాగ?" అన్నారు.

"ఇష్టంలేని సంబంధం ఎలా ఒప్పుకోనండీ?" అన్నాను నాన్నగారి దగ్గర చనువు కొద్దీ.

"పోనీ, నీకెలాంటి సంబంధం ఇష్టమో చెప్పు. నీకు వరుడిలో కావలిసిన లక్షణాలన్నీ చెప్పు. పేపరులో ఎడ్వర్టైజ్ చేయిస్తాను. నీ కల నిజమవుతుందేమో!" అన్నారు సగం పరిహాసంగా. సగం గంభీరంగా.

అప్పటికి నేనేమీ సమాధానం చెప్పకుండా అక్కణ్ణించి మౌనంగా తప్పుకున్నాను. ఆ రాత్రి చాలాసేపటి దాకా నిద్రపట్టలేదు. ఆలోచిస్తూ పడుకున్నాను.

నాకెలాంటి వరుడు కావాలి? వెంటనే నాకు తోచలేదు. ఆ ధోరణిలో నేనింతకు ముందెప్పుడూ ఆలోచించలేదు. ఎలాంటివాడు నచ్చుడో కూడా ఇదమిద్ధంగా నిర్ణయించుకోలేకపోయాను. శాస్త్రి ఎదురుపడేదాకా నచ్చేదీ లేనిదీ తేల్చి చెప్పలేకపోతున్నాను. ఈ పద్ధతి ఇక లాభంలేదు. వరనిర్ణయంలో కొన్ని నిశ్చితాభిప్రాయాలు ఏర్పరచుకోవటం అవసరం. ఎటువంటి వాణ్ణి చేసుకుంటే నా జీవితం సుఖప్రదమవుతుంది అని నేను ముందుగానే తేల్చుకోవాలి. దాంపత్యజీవితం సుఖప్రదం కావాలంటే జీవిత భాగస్వామికి ఉండవలసిన లక్షణాలేమిటి? అందమా, గుణమా, వంశమర్యాదా, డబ్బా, చదువా, ఉద్యోగమా-అన్నీనా, అందులో కొన్ని మాత్రమేనా, అయితే ఏవేవి?

అందం. అందం కొరుక్కు-తింటామా అంటారు పెద్దవాళ్ళు. నిజమే కొంతవరకు. అందంగా లేనంతమాత్రాన మనిషిని కొట్టిపారేస్తామా? అందంగా ఉన్నవాళ్ళు ఎంతమంది ఉన్నారు కనక ఈ ప్రపంచంలో, చూసేవాళ్ళ అభిరుచిని బట్టి కూడా ఉంటుంది అందం అనేది.

గుణం-గుణం మంచి దవునో కాదో ముందుగానే ఎలా తెలుస్తుంది? మరీ వెకిలిగానో కౄరంగానో కనిపిస్తే తప్ప. గుంభనంగా కూర్చుని వెళ్ళిన వాడిగురించి వెంటనే ఏం తెలుస్తుంది? రెండు మూడు సార్లు మాట్లాడినంతలో తెలుస్తుందా?

డబ్బు—డబ్బులేకుండా గడవటం కష్టమేగాని, కేవలం డబ్బున్నవాడు కదా అని ఏ చవటనో కట్టుకోలేం కదా!

చదువు-అఫ్‌కోర్స్ చదువుండితీరాలి. ఈ రోజుల్లో ఆడవాళ్ళే చదువుతూంటే మగవాళ్ళకి పెద్ద చదువు ఉండొద్దూ! నాకన్న ఎక్కు-వ చదువుకున్నవాడై ఉండాలి కదా! ఎంత సమానంగా హక్కు-లు కావాలని పోరాడినా ఎందుకో భర్త నాకన్న ఉన్నత స్థితిలో ఉండాలనే భావన వదలటంలేదు నన్ను. నా క్లాస్‌మేట్స్‌ని చూస్తే నాముందు కుర్రకుంకల్లా కనిపిస్తారు. ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకునేట్లుగా అనిపించదు నాకు. నా లెక్చరర్స్‌లో ఎవరినన్నా ఎంచుకుందామా అంటే అందులో కొంతమంది పెళ్ళయిన వాళ్లూ, కొంతమంది మరో కులంవాళ్లూ. నే నెరుగున్న వాళ్ళలో తగినవాడుగా ఎవరూ నాకింతవరకు కనిపించలేదు.

ఎటువంటి ఉద్యోగం చేసేవాణ్ణి చేసుకుంటే జీవితం సుఖప్రదం అవుతుంది?

నాన్నగారు మెటిరియొలాజికల్ డిపార్ట్‌మెంట్‌లో పనిచేస్తున్నారు. అమ్మ ఎప్పుడూ సాధిస్తూనే ఉంటుంది నాన్నగారిని ఆయన ఉద్యోగ నిర్వహణ విషయంలో.

"ఏమండీ, వడియాలు పెట్టాలనుకుంటున్నాను రేపు ఎండ వస్తుందంటారా?" అని అడుగుతుంది పరమ పతివ్రతలా.

నాన్నగారు "ఓ, నిశ్చింతగా పెట్టుకోవచ్చు పెళ్ళున ఎండ కాస్తుంది" అని వెదర్ రిపోర్ట్ చెబుతారు.

మర్నాడు పొద్దున్న నాన్నగారు ఆఫీసుకి వెళ్లేముందు మళ్ళీ అడిగేది "ఏమండీ, వడియాలు ఎండపెట్టమన్నారా?" అని.

"పెట్టవే. నామాట మీద నమ్మకం

లేదేమిటి!'' అంటూ వెళ్ళిపోయేవారు.

అమ్మ డాబామీద చాపవేసి దుప్పటి పరిచి దానిమీద వడియాలన్నీ పెట్టడం ఇలా పూర్తి చేసేదో లేదో అకాశం నలు మూలలనుంచీ మబ్బులు కమ్ముకొచ్చేవి. అప్పుడే పెట్టిన వడియాలతో చాపని నలుగురు మనుషులు మోస్తేగాని వడియాలు ముద్దైపోకుండా లోపలికి తీసుకురాలేం. అమ్మ ఒక్కర్తీ (మడిమూలాన్ని) ఆ చాపని చూరుకిందకి ఎలాగో లాగేది. అయినా, వర్షం కుండపోతగా మొదలు పెట్టేసరికి వడియాలన్నీ తడిసిపోయేవి. ఆ సాయంకాలంనుంచి ఇల్లంతా ఊరు పిండి కంపు' నాన్నగారు ఆఫీసునుంచి తడిసి వచ్చిరావటంతోనే చండికలా లేచేది అమ్మ.

''ఈ మగవాళ్ళనినమ్మ కూడదు. అందులోనూ వాతావరణ సూచనచేసే ఆఫీసు వాళ్లని ఛస్తే నమ్మకూడదు'' అనేది.

తెలిసీ గోతిలో పడుతూ ఉంటుంది అమ్మ ఒక్కొక్కప్పుడు. వాతావరణం ఎలా ఉంటుందని నాన్నగారిని అడక్కుండా ఉండలేదు. ఆ తరవాత దెబ్బలాడకుండా ఉండలేదు.

ఓసారి, మబ్బులొచ్చే సూచనలు ఏకోశానా లేవని ఖచ్చితంగా చెప్పారు నాన్నగారు. ఆయనమాట నమ్ముకుని కొత్త పట్టుచీర కట్టుకుని ఎవరింటికో చాలాదూరం నడిచి వెళ్ళింది పేరంటానికి. తీరా తిరిగి వస్తూంటే వడగళ్ళవాన! అమ్మ బాగా తడిసిపోయింది. కొత్తపట్టుచీర పాడవటమే కాకుండా, అసలే తనది వాతం శరీరం కావటంవల్ల మర్నాటినుంచీ ఫ్లూ పట్టుకుంది.

ఆ జ్వరంలో అంది-''ఓ స్కూలు మాస్టర్ని చేసుకున్నా సుఖపడిపోదును. ఈయనతో వేగలేక పోతున్నాను'' అని.

ఇక అక్కయ్య సంగతి చూస్తే, అది

ఎప్పుడొచ్చినా నసుగుతూనే ఉంటుంది మొగుడి ఉద్యోగం గురించి.

"కట్నం తక్కువ అడిగారు కదాఅని చూస్తూ చూస్తూ లైబ్రేరియన్ కిచ్చి చేతులు దులుపుకున్నారు! ఆయన కెంత సేపూ రివిజన్ ఆఫ్ పే స్కేల్సూ, ఎకడమిక్ స్టేటసూ, జీతం, హోదా ఇదే యావ! ఊళ్లో ఉన్న లైబ్రరీల వాళ్ళ నందర్నీ పోగుచేసి కొంపలో మీటింగులు పెడతారు!

లైబ్రేరియన్ కదా అని లైబ్రరీ కొచ్చే పత్రికలు కొన్ని ఇంటికి పట్టుకురండీ అంటే, రూలు ప్రకారం అలా తేవటానికి వీల్లేదు కావాలంటే లైబ్రరీకొచ్చి చదువుకో మంటారు. పెళ్ళానికోసమైనా పత్రికలు ఇంటికి తీసుకు రాలేకపోతే ఎందుకొచ్చిన లైబ్రేరియన్ను! విగ్రహపుష్టి నైవేద్యనష్టి అన్నట్లు! ఓ పుస్తకాల కొట్టువాణ్ణి చేసుకున్నా ఇంతకన్న సుఖంగా ఉండేదేమో" అంటుంది అక్కయ్య.

అన్నయ్య రిసెర్చిలాబ్స్‌లో సీనియర్ సైంటిస్టు, ఎంతసేపూ రిసెర్చి, ప్రోజక్ట్సు అంటూ ఆ లాబ్స్‌లోనే పొద్దుటినుంచి రాత్రిదాకా గడుపుతాడుగాని వదిన సరదాల గురించి పట్టించుకోడనీ, ఆదివారం పూట కూడా చదువులో మునిగిపోతాడనీ, ఒక్క ముచ్చటా తీర్చడనీ వదినముఖం ముడుచుకుంటూ ఉంటుంది. మరీ నిరాశ కలిగినప్పుడు "ఆయన ఓ గుమస్తా అయినా బాగుండేది. హాయిగా పార్కులికీ సినిమాలికీ తీసుకువెళ్ళేవారు" అని నిట్టూర్చుతుంది.

మరి ఎలాంటి ఉద్యోగం చేసేవాణ్ణి చేసుకుంటే నాజీవితం సుఖప్రదం అవుతుంది? ఎంతసేపు ఆలోచించినా డాక్టరుని చేసుకోవాలో, ఇంజనీర్ని చేసుకోవాలో మరే ఉద్యోగస్థుణ్ణి చేసుకోవాలో అర్థం కాలేదు. నాకే తెలియనిది నాన్నగారితో ఏమని చెప్పను?

మర్నాడు పొద్దున్న యూనివర్శిటీకి వెడుతూంటే దారిలో ఒకతను-విలేఖరి-మైక్ పట్టుకుని రోడ్డునపోయే వాళ్ళని కొందర్ని ఆపుచేసి. "పెరుగుతున్న ధరల మీద, ఈ ప్రభుత్వం విధానాల మీదా మీ అభిప్రాయాలేమిటి?" అని అడుగుతున్నాడు. అతని రెండో చేతిలో చిన్న టేప్ రికార్డరుంది. విద్యార్థిననిచెప్పి నన్ను కూడా ఆపి నా అభిప్రాయా లడిగాడు. ఏదో తోచినట్లు జవాబు చెప్పాను. ఆ చెబుతున్నప్పుడే నా మనస్సులో మెరుపులా ఒక ఆలోచన వచ్చింది-నేను ఎరుగున్నవాళ్ల ఇళ్లకి వెళ్ళి రకరకాల ఉద్యోగాలు చేస్తున్న వాళ్ళ భార్యల్ని తమభర్తల ఉద్యోగాలమీదా, తాము గడుపుతున్న జీవితాల మీదా అభిప్రాయాలడిగి, వారి అనుభవాలు కొన్ని విన్నమీదట ఎవరి జీవితం సుఖప్రదంగా ఉందని తోస్తే ఆ రకం ఉద్యోగస్థుణ్ణి వివాహం చేసుకుంటే బాగుంటుందని తోచింది. అప్పుడైతే నాన్నగారితో చెప్పొచ్చు "నాకు ఫలానా ఉద్యోగస్థుడు వరుడుగా కావాలి, అతనికి ఫలానా ఫలానా లక్షణాలుండాలి" అని. అన్నింటికన్నా ముఖ్యం ఉద్యోగంకదా!

ఆ ఆలోచన రావటం తడువు ఎక్కడలేని ఉత్సాహం పుట్టుకొచ్చింది. ఆరోజు లైబ్రరీలోకూర్చుని చదువుకో బుద్ధికాలేదు. క్లాసు కూడా ఎగ్గొట్టి ఇంటికొచ్చేశాను.

కాఫీ తాగి డ్రెస్ మార్చుకుని బయలు దేరాను.

మొట్టమొదట మా అన్నయ్య స్నేహితుడు వేణుమాధవరావు ఇంటికి వెళ్లాను. అతను ఇంజనీరు. అతని భార్య మా వదినతో చాలా సరదాగా ఉంటుంది. నాకూ కొద్దిగా చనువుంది ఆవిడ దగ్గర.

నన్ను చూడగానే ఎంతో ఆప్యాయంగా పలకరించి వద్దు వద్దంటున్నా మళ్ళీ కాఫీ తాగించింది నాచేత. మొహమాటపడుతుతూ, నే వెళ్ళినపని చెప్పాను. ఆవిడ పకపక నవ్వటం మొదలు పెట్టింది "యిదో కొత్తరకం స్వయంవరంలా వుంది." అంది నవ్వు ఆపుకుని.

"ఎవరో ఒకర్ని తొందరపడి పెళ్ళి చేసుకుని జీవితాంతం బాధ పడటం నాకు నచ్చదండీ. నాకు నచ్చినవాణ్ని ఏరి కోరి చేసుకుని నా జీవితం సుఖప్రదం చేసుకోవటంలో తప్పేముంది?" అన్నాను.

"నీ ఆత్మ విశ్వాసాన్ని మెచ్చుకుంటున్నాను. నీ ప్రయత్నం సఫలం కావాలని కోరకుంటున్నాను. కానీ, ఒక్కటే హెచ్చరిక నాది. నా అనుభవాన్ని గురించి విన్న తరువాత నువ్వేదో నిర్ణయం తీసుకుంటే ఆ బాధ్యత నాది కాదుస్మీ!" అంది ఆవిడ.

"ఆ మాత్రం నాకు తెలియదుటండీ! ఆ విషయమై మీరేమీ భయపడకండి. మీరు నిస్సంశయంగా మీ అనుభవాన్ని చెప్పండి. నేను మరెవ్వరితోనూ చెప్పను. ఇది నా స్వయం నిర్ణయానికి తోడ్పడటం కోసం మాత్రమే" అన్నాను.

"కానీ...." అంది.

"ఏమిటి సందేహిస్తున్నారు?" అన్నాను, ఆవిడ ఇచ్చినమాటని ఎక్కడ వెనక్కి తీసుకుంటుందో అని భయపడుతూ.

"అది కాదు, ఒక్క ముక్కలో చెప్పాలంటే కష్టం. ఎక్కడ మొదలు పెట్టి ఎక్కడ ఆపాలో కూడా తోచటం లేదు నాకు. పోనీ, ఓ పని చెయ్యరాదూ? రేపొక్కమారు మళ్లీ రా. అప్పటికి నాకు తోచిన విధంగా కాగితంమీద రాసి వుంచుతాను. ఎదురుగుండా చెప్పాలంటే మనస్సు విప్పి చెప్పగలుగుతానో లేదోననిపిస్తోంది" అంది.

"అంతకన్నానాండీ. రేపు మళ్ళీ వస్తాను. మీరుమాత్రం మరిచిపోకూడదు సుమా" అన్నాను కుర్చీలోంచి లేస్తూ.

ఆ మర్నాడు ఇచ్చినమాట ప్రకారం ఆవిడ రాసిన కాగితాల బొత్తి నా చేతికిచ్చింది. ఆవిడ ఎదురుగుండా చదవటానికి మనస్కరించక, ఏదో అర్జంటు పని వుందని చెప్పి, ఆవిడకి థాంక్స్ చెప్పి ఇంటికొచ్చేశాను.

రాత్రి చదవటం మొదలు పెట్టాను ఆవిడ కథ.

ఇంజనీరుగారి భార్య

శేఖర్‌గారింటికి వాళ్ళమ్మాయి పుట్టినరోజు పండక్కి పిలిస్తే పార్టీకి వెళ్ళాం మేమిద్దరం. తీరా అతిధులందరూ వచ్చాక హఠాత్తుగా దీపాలు పోయాయి. చలికాలం, సాయంకాలం అవటంవల్ల ఇల్లంతా చీకటి అయిపోయింది. అంతా అయ్యో అయ్యో అనుకుంటూంటే మావారు వెంటనే కమీజు చేతులు పైకి మడిచి 'ఎదీ మెయిన్ స్విచ్ ఎక్కడుంది?' అన్నారు. శేఖర్‌గారు అగ్గిపుల్ల వెలిగించి దారి చూపించారు. మెయిన్ స్విచ్ పరీక్షించి ఫ్యూజ్ పోయిందని గ్రహించి. 'సన్నని వైరేదైనా వుందా?'' అని అడిగారు శేఖర్‌గారు లేదన్నట్లు బుర్ర ఊపారు అంతలో వాళ్ళ చిన్నమ్మాయి వచ్చి, ''నాన్నా, నా బొమ్మల సామాన్లో పాత వైరు ముక్కలున్నాయి, తీసుకురానా'' అని అడిగింది. తీసుకురమ్మన్నారీయన. పది నిముషాల్లో లైట్లు తెప్పించి ఇల్లంతా కలకల్లాడేట్లు చేశారు. శేఖర్‌గారూ భార్యా ఆయనకి చాలా థాంక్స్ చెప్పారు. ఇంజనీరు భార్య నయినందుకు ఆ క్షణంలో గర్వించాను.

మరోసారి ఇంకెవరో స్నేహితులింటికి వెళ్ళేసరికి భార్యా భర్త లిద్దరూ ఏం చెయ్యాలో తోచక ఏకగ్రీవంగా బాధపడుతున్నారు. వంటింట్లో కుళాయి కట్టెయ్యటం చాతకాక, ఎన్ని గుడ్డలు కుక్కినా ధార ఆగటం లేదు. వంటిల్లంతా వరదలైపోయేట్లుగా వుంది. ప్లంబరు ఎక్కడుంటాడో ఆ యింటాయనకి తెలియదుట. ఏం చెయ్యాలో తెలియక తంటాలు పడుతున్న సమయంలో ఆపద్బాంధవుడిలా వెళ్ళారీయన సతీ సమేతంగా. సంగతి తెలుసుకుని వెంటనే కమీజు చేతులు వెనక్కి మడిచారు. పట్కారు అడిగి తీసుకుని బలమంతా ఉపయోగించి కుళాయి [illegible] తెరిచారు. శివుడి తల్లో గంగలా హోరుమంటూ ఎగతన్నింది నీరు.

''వాషరు పాడైపోయింది. ఇంకో [illegible] వుందా?'' అని అడిగాడు ఆయన. లేదన్నాడా స్నేహితుడు.

"చుట్టు పక్కల దుకాణాలేమీ లేవా?'' అని అడిగితే. 'ఉంది, ఒక చిన్న దుకాణం. వెళ్ళి అడిగి చూస్తానుండండి' అని గబగబా పరుగెత్తాడాయన. అయిదు నిముషాల్లో విజయవంతంగా తిరిగి వచ్చాడు. హనుమంతుడు సంజీవి పర్వతాన్ని పట్టుకొచ్చినట్లు. ఈయన పది నిముషాల్లో పని పూర్తి చేశాక తుఫాను వెలిసినట్లు ప్రశాంతంగా ఆయింది వంటిల్లు. ఆయన స్నేహితుడు కరచాలనం చేశాడు. సంతోషంతో.

''చూశారా, మా ఆయన ప్రతాపం!'' అన్నట్లు సగర్వంగా చూశాను. ఆ స్నేహితుని భార్య వైపు.

అసలు మా పెళ్లయ్యాక మొదటి రాత్రే ఇంజనీరు ననిపించుకున్నారాయన.

బంధువులంతా మమ్మల్నిద్దర్నీ గదిలోకి పంపించారు. అది పూర్వకాలపు పందిరి మంచం. వంశ పారం పర్యంగా అందరికీ దానిమీదే కార్యం జరిగిందని చెప్పి దాన్ని అలాగే వాడుతూ వచ్చారు. తీరా మేమిద్దరం మంచం ఎక్కి ప్రేమ కలాపం సాగించటం మొదలుపెట్టేసరికి భూకంపం వచ్చినట్లు మంచం ఇటూ అటూ ఊగటం

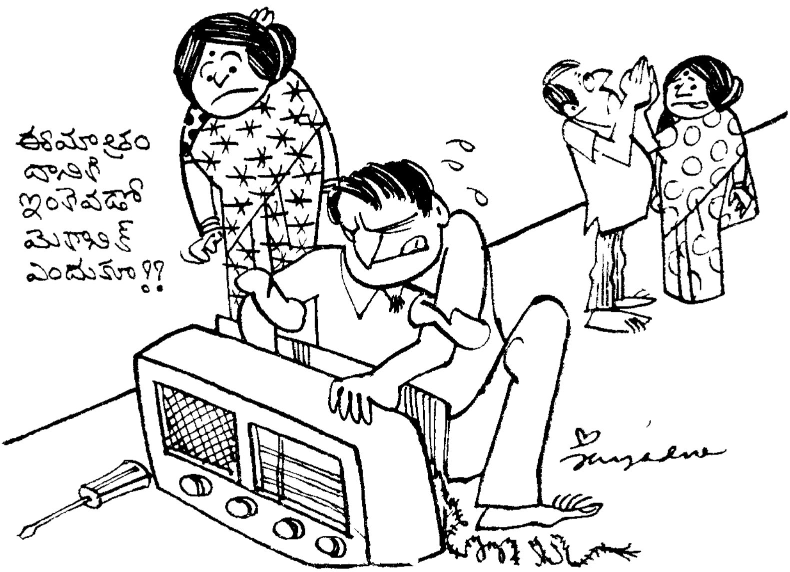

మొదలు పెట్టింది. ఈయన వెంటనే మధ్యలో లేచి మంచం అంతా పరీక్షించారు.

"ఏం కాదు లెండి, భయపడకండి" అన్నాను సిగ్గు పడుతూ.

"ఏమీ కాకపోవటమేం! మంచం పట్టీలు విడిపోయాయంటే నడ్డి విరుగుతుంది మనిద్దరికీ" అన్నారు.

నేను ఏం చెయ్యాలో అర్థంకాక సిగ్గు పడుతూ నిలబడ్డాను.

"వెళ్ళి మేకులూ సుత్తీ తీసుకు రా" అన్నారు.

"ఇప్పుడా! ఇంత రాత్రివేళ! ఎక్కడున్నాయో వెతకాలి. అంతా నిద్రపోతూ వుంటారు" అన్నాను మొహమాట పడుతూ.

"సరే అయితే. నేలమీద పడుకుందాం పద" అని, దుప్పటి లాగి నేలమీద పడేశారు. మంచానికి కట్టిన పువ్వుల తోరణాలు నన్ను వెక్కిరించినట్లయి నాకు కళ్ళ నీళ్ల తిరిగాయి.

"ఉండండి. చూసి తీసుకొస్తాను" అని చెప్పి చప్పుడు చెయ్యకుండా స్టోర్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళి చెత్తసామాను ఉన్న అల మారంతా వెతికి ఎలాగో ఓ అరడజను

తుప్పు పడుతున్న మేకులూ, ఒక ఇనుప గూటం పట్టుకొచ్చి ఇచ్చానాయనకి. ఆయన వెంటనే చొక్కా చేతులు వెనక్కి మడిచి మంచానికి నాలుగు వైపులా మేకులు కొట్టడం మొదలు పెట్టారు. ఆ చప్పుడికి ఇంటిల్లిపాదీ లేస్తారేమో, ఏం జరుగుతోందోనని వచ్చి చూస్తారేమోనని సిగ్గుతో నా ప్రాణం చితికిపోయి నట్లయింది. పెళ్లి పనులు చేసి చేసి అలసటతో ఒళ్లు మరిచి పడుకున్నట్లున్నారు. ఎవ్వరూ లేవలేదు. బ్రతుకుజీవుడా అనుకున్నాను.

కానీ, మర్నాడు పొద్దున్న కాఫీ తాగుతూ మా మామయ్య అన్నాడు "ఏమిటే అమ్మలూ, రాత్రి చాలా హడావిడి చేసినట్లున్నారు!" అని. ఆయన నాకేసి చూసి కన్ను గీటారు. నేను కాఫీ కప్పులో ముఖం దాచుకున్నాను.

మా అమ్మకి అల్లుళ్లందరిలోకీ ఈయన అంటే చాలా ఇష్టం, ఏ పండగకో ఇంటికొచ్చినప్పుడు ఈయన చేత పెరట్లో స్నానాల గది పక్కని వానాకాలంలో పొయ్యి తడిసిపోకుండా గోడవారగా రేకు దింపించుకోవటమో, వంటింట్లో చిన్న సిమెంటు గట్టు కట్టించుకోవటమో— ఇలాంటి కట్టుదిట్టాలు చేయించుకునేది. ఇంజనీరు అల్లుడికి ఇష్టమైన అరిసెలూ మినపసున్నీ చక్కిలాలూ అన్నీ ఓపిగ్గా చేసిపెట్టేది ఆయన ఉన్న నాలుగురోజులూ. ఆ ఉత్సాహంలో కూతురికి ఏం కావాలో అని కూడా పట్టించుకునేది కాదు.

ఒక్కొక్కప్పుడు నా భర్త ఇంజినీరు అని గర్వించినా, ఇంజినీరు భార్యనని చెప్పుకోటానికి సిగ్గుపడిన క్షణాలు కూడా లేకపోలేదు. అసలు ఈ మధ్య అటువంటి క్షణాలే ఎక్కువవుతున్నాయి. ఆయన ఇంజినీరింగు బుర్ర రోజు రోజుకీ వేడెక్కి చురుగ్గా పనిచెయ్యటం ప్రారంభించింది.

ఎవరింటికైనా వెడితే వూరికే వాళ్ళింట్లో కాఫీ టిఫినూ తీసుకుని తిరిగి రాబుద్ధి పుట్టదాయనకి. వాళ్లు ఏమీ అడక్కపోయినా సరే. గదిలో ఇటూ అటూ చురుగ్గా చూసి, ఆగిపోయిన గోడగడియారం లాంటి దేదైనా కంట పడగానే "ఏమిటండీ, దీన్ని ఇలా వదిలేశారు!" అంటూ వాళ్ళ అభిప్రాయం ఏమిటో తెలుసుకోకుండానే ఆ వస్తువుని తీసి అంతా తెరిచి అరగంటో గంటో తంటాలు పడి ఒక తీరుకి తెచ్చి రుమాలుతో చెమట తుడుచుకునేవారు.

మరీ పాడైపోయిన వస్తువైతే "ఇంకా ఏంచెడగొడతాడులే దీన్ని-ఏదో ప్రయత్నం చెయ్యనీ" అని నిర్లిప్తంగా ఊరుకునేవారు కొందరు.

ఈ మధ్య పాడైపోయిన వస్తువుల మీదే కాకుండా సరికొత్త వస్తువుల మీద కూడా ఈయన దృష్టి పడుతోంది.

ఓ రోజు చక్కని బట్టలు కట్టుకుని ఓ స్నేహితుడి ఇంటికి వెళ్ళాం. అతను కొత్తగా కొన్న కారు కాంపౌండులో ఉంది. "ఏమిటి, కారు కొన్నారేమిటి!" అని కుశలప్రశ్న వేశారీయన. నాగుండె దడదడలాడింది. అనుకున్నంతా అయింది. ఆ స్నేహితుడి చేతిలోంచి తాళం చెవి లాక్కుని అమాంతం కారు స్టార్టుచేశారు. ఏమనుకున్నాడో, ఆస్నేహితుడుకూడా చటుక్కున కారులో దూరాడు. ఆ స్నేహితుడి భార్య, నేనూ చూస్తూండగానే స్పుట్నిక్

లా దూసుకుపోయింది కారు. ఓ అర గంట పోయాక తిరిగి వచ్చారు. మధ్యలో ఏమయిందో తెలియదు. ఈయన బట్టలు కారు మెకానిక్ బట్టల్లా నల్లటిమచ్చలతో, ముఖమంతా జిడ్డు కారుతూ కనిపించారు. నాప్రాణం గిజగిజ కొట్టుకుంది.

పోనీ, కారు, రేడియోలాంటి తెలిసిన వస్తువులైతే పరవాలేదు. అదే కనక, టేపురికార్డరు లాంటి విదేశీ వస్తువేదైనా అయితే ఈయన మరింత ఉత్సాహంగా బాగు చెయ్యటానికి పూనుకుంటుంటే వద్దనలేక ఆ స్నేహితులు బిక్కుబిక్కుమంటూ చూచేవారు ఈయనను.

"వాళ్ళ తంటాలేవో వాళ్ళు పడతారు. ఎవడో చాతనయిన మెకానిక్‌ని పిలిపించుకుని బాగు చేయించుకుంటారు. మధ్య మీకెందుకు ఆ బాధ" అని నేను చాటుగా విసుక్కునేదాన్ని.

"ఈమాత్రం దానికి ఇంకెవడో మెకానిక్ ఎందుకు? ఒకసారి తీసిచూస్తే అదే తెలుస్తుంది - అంటూ ప్రతివాళ్ళ వస్తువూ బాగుచేస్తానంటూ పూనుకునేవారు. ఆ స్నేహితుల ముఖాలు చూడగానే నేను గ్రహించేదాన్ని వాళ్లు లోలోపల ఎంత భయపడుతున్నారో, వస్తువు ఈయన చేతుల్లో పడినందుకు. ఈయనకి ఆ పట్టింపేంలేదు. నిర్భయంగా నిస్సంకోచంగా నీది, నాది అని సంశయించకుండా ప్రతి వస్తువూ బాగు చెయ్యటానికి కంకణం కట్టుకునేవారు.

ఎవరైనా కొత్త వాచీ కొనుకున్నామని అనడం తడవు - ఏదీ చూడనీ, అంటూ అమాంతం ఎదుటి మనిషి చేతినుంచి రిస్టు వాచీ లాక్కుని దాన్ని ఇటూ అటూ చూస్తూంటే వాళ్ళ మొహాల్లో నెత్తురు చుక్క వుండేదికాదు! కొంపతీసి స్క్రూలు

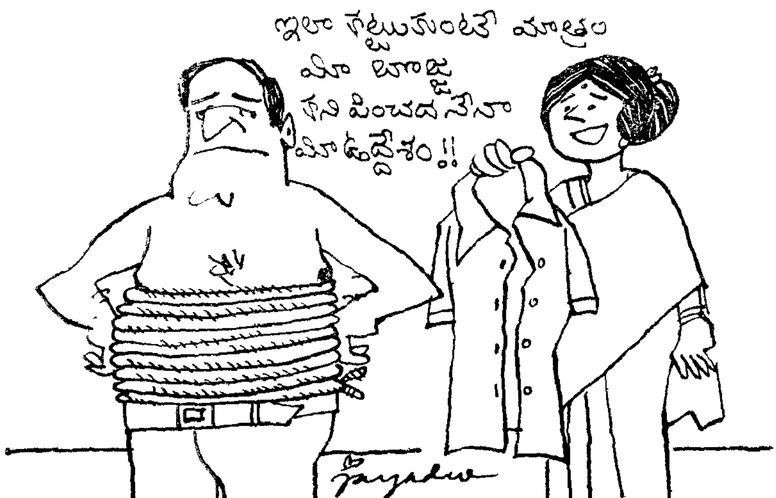

విప్పేసి చూస్తారేమోనని! నేను కన్ను లతో ఎన్ని సైగలు చేసినా నన్ను అర్థం చేసుకునేవారు కాదు. అడకత్తెరలో పోక చెక్కలా ఉండేది నా పరిస్థితి.

ఇంట్లో చిలక్కి చెప్పినట్లు చెప్పి తీసుకు వెళ్ళేదాన్ని 'మీరు వాళ్ళింట్లో ఏదన్నా బాగుచేస్తానంటూ కూర్చున్నా. ఏదన్నా కొత్త వస్తువు తెరిచి పరీక్షిస్తా నన్నా నేను మీతో వచ్చేదిలేదు. చెయ్యనని ఒట్టెయ్యండి'' అని కూడా అనేదాన్ని! ఆయన ఒప్పుకుంటేగా!

''అన్నీ తెలుసుకుని ఉండాలి. అవసర మైతే స్వయంగా సరి చెయ్యటం నేర్చుకో వాలి'' అనేవారు.

ఓ రోజు బజార్లో వెడుతున్నాం మే మిద్దరం, దారిలో శర్మగారూ భార్యా కని పించారు.

''మీ టి. వి. ఎలా పనిచేస్తోందండీ?'' అని అడిగా రీయన. వాళ్ళు టి. వి. కొను క్కుని మూడు నెలలయిందిట.

''ఏమిటోనండీ, వచ్చిన కొత్తలో బాగానే ఉంది. ఈ మధ్య వారం రోజుల నుంచీ దానికి కటుపులో తిప్పుతున్నట్టుంది! మధ్య మధ్య ఫ్రేము తిరిగిపోతూంటుంది. పిక్చరు మెలికలు తిరుగుతోంది. మొన్ననే కంపెనీవారికి కంప్లెయిన్ చేశాను'' అన్నా డాయన - కులాసాగా వున్నారా అని మాట వరసకి అడిగితే పరసగా ఉన్న రోగాలన్నీ ఏకరవు పెట్టినట్లు. ''అయ్యో పిచ్చిబ్రాహ్మడా. ఆ సంగతి మా వారితో ఎందుకు చెప్పావయ్యా!'' అని మనస్సు లోనే జాలిపడ్డాను శర్మగారిని చూసి. శర్మ గారి మాటలు వినగానే ఈయన ముఖం పెట్రొమాక్స్ లైటులా వెలిగింది. నిగ నిగ లాడే మేక పిల్లనిచూసి పంజాలు సరి చేసుకుంటున్న పెద్ద పులిలా కనిపించా రీయన నా కంటికి.

శర్మగారి టి. వి. ని ఈయన కబంధ హస్తాల్లోంచి ఎలా తప్పించాలా అని పరి పరి విధాల పోయింది నా మనస్సు. పాతి వ్రత్యం మాట మరిచిపోయి శర్మగారి భార్యని చాటుకి పిలిచి ''మా వారిని నమ్మ కండి. నమ్మి ఆయన చేతుల్లో మీ టి. వి. ని పెట్టకండి సుమా'' అని హితబోధ చేద్దామన్నంత తపన బయలు దేరింది నాలో.

కానీ, అంతలోనే మరో గొంతు విని పించింది నాలో. ''పాపం, ఆయన్ని ఎందుకలా ఆడిపోసుకుంటావ్! తనకి చాతనయిన విద్యని సద్వినియోగంచేసి నలుగురికీ సాయం చెయ్యటం తప్పా? ఎప్పుడైనా ఎవరి వస్తువైనా పాడు చెయ్యగా చూశావా? చాతనయినంత వరకు బాగు చెయ్యటానికే ప్రయత్నిం చాడు కదా! ఏవో కొత్త వస్తువుల్ని చూసి కొత్త ఉత్సాహం కనపరిస్తే అలా గింజు కుంటా వేమిటి నువ్వు ఆయన సామ ర్థ్యాన్ని అనుమానిస్తే ఇక ఊళ్లోవాళ్ళు ఆయన్ని ఏం గౌరవిస్తారు? నీ ఇంజనీరు భర్తనిచూసి నువ్వు గర్వించాలి గాని సిగ్గు పడటం తగదు!'' అని చివాట్లేసింది.

నా అంతరాత్మ చివాట్లేసినప్పటి నుంచీ నాకు ఆయనమీద అభిమానం ఎక్కువైంది.

ఇప్పుడు ఎవరన్నా ''మీవారికేం పని?'' అని అడిగితే తలెత్తుకుని సగర్వంగా

చెబుతున్నాను "ఆయన ఇంజనీరు" అని.

"ఏ ఇంజనీరు? మెకానికలా. ఎలెక్ట్రికలా, సివిలా, కెమికలా, న్యూక్లియరా" అని అడిగితే, 'అన్నీనూ!' అని మరింత రీవిగా సమాధానం చెబుతున్నాను.

* * *

అంతా చదివిన తరవాత నాకు ఇంజనీరుమీద సదభిప్రాయం కలగలేదు. ఆవిడ కాబట్టి ఆ వేణు మాధవరావు లాంటి ఇంజనీరుతో నెట్టుకొస్తోంది. ఇంజనీరు వద్దు బాబూ అనుకున్నాను. కానీ, అంతలోనే అనుమానం వచ్చింది. అందరు ఇంజనీర్లూ అతనిలాగే ఉంటారా అని. ఉండరని మాత్రం ఎలా చెప్పటం? అన్నం ఉడికిందో లేదో తెలియటానికి ఒక్క మెతుకు ముట్టుకుని చూస్తే చాలదూ అని నాకు నేనే నచ్చజెప్పుకున్నాను. అయినా ఇంతలోకే తొందరపడి నిర్ణయించుకోవటం దేనికి? అన్ని రకాల ఉద్యోగస్థుల్నీ ఒక్కొక్కరి చొప్పున ముందు సర్వే చేసి, ఒక రౌండ్ కొట్టిన తరవాత మళ్ళీ అటునుంచి నెరుక్కొస్తే సరి అని సరిపెట్టుకున్నాను.

మా అక్కయ్య అత్తవారి తరఫు బంధువు ఒకాయన ఈ ఊళ్ళోనే ఉన్నాడు. అక్కయ్య పెళ్ళిలో ఆయన్ని అందరూ భయ భక్తులతో చూసి ఆయనకి అడుగులికి మడుగు లొత్తుతున్నట్లుగా ప్రవర్తించారు. ఆయన పోలీసాఫీసరు. మంచి జమా జట్టీలా ఉంటాడు. ఆయన భార్య ఆయన ముందు పిట్టలా ఉంటుంది. కూజా బిందె పక్కన చెంబులా ఉంటుందావిడ. మన్నాడు ఆ పోలీసాఫీసరుగారింటికి వెళ్ళాను.

అసలు సంగతి విన్నాక ఆవిడ ముందుగా కొంచెం భయపడింది వాళ్ళ ఆయనకి తెలిస్తే ఏమంటాడో అన్నట్లుగా.

"నేను మీ చెల్లెలిలాంటిదాన్ని. మా అక్కయ్య దగ్గరికి వెళ్ళినంత చనువుగా వచ్చాను చూడండి మీ దగ్గరికి. నా దగ్గర మీకు మొహమాట మెందుకండీ! చెప్పరా? ప్లీజ్!" అన్నాను. నా మాటలికి ఆవిడ కరిగిపోయి తనగాథ వినిపించటం మొదలు పెట్టింది!

పోలీసు ఆఫీసరుగారి భార్య

ఎన్ని చెప్పినాసరేగాని ఈ పోలీసాఫీసరుతో కాపరం చెయ్యటం కష్టమే బాబూ!

ఆయనతో సరదాగా సినిమాకని బయలుదేరి సవ్యంగాచూసి ఇంటికొచ్చిన పాపాన పోలేదు ఇంతవరకూ. ఆ సినిమా హాలు దగ్గర బ్లాక్‌లో టిక్కెట్లమ్మే వాడిని ఇట్టే పసిగట్టి వాడిదగ్గర టిక్కెట్లు కొంటున్నట్లు నటించి, వాణ్ణి అమాంతం రెక్కలు విరిచి పట్టుకుని, పోలీసుస్టేషనుకి ఫోన్ చేయించి పోలీసులొచ్చి పట్టుకెళ్ళే దాకా వదలరు. ఈ లోపల న్యూస్‌రీల్ అయిపోవటమే కాక అసలు సినిమాలోని రెండు మూడు రీళ్ళు గిరగిరా తిరిగిపోతాయి మేమిద్దరం లోపలికి వెళ్ళేసరికి. ఈయన తెల్లని పేంటూ షర్టూ వేసుకుని వెళ్లేసరికి పోలీసాఫీసరని తెలియక వల్లో పడుతూంటారు పాపం ఆ దొంగతనంగా టిక్కెట్లమ్మే వాళ్లు.

సినిమా హాల్స్‌లోనేకాదు. బస్సులో వెడుతున్నా బజార్లో సరదాగా నడిచి వెడు

తున్నా సరే. ఆయన కళ్లెప్పుడూ వెతుకు తున్నట్లుగానే ఉంటాయి. ఎవడో జేబు దొంగ ఆయన చేతికి దొరక్క మానడు.

ఓసారి ఒక స్కూటర్‌వాణ్ణి కిళ్లీకొట్టు వాడు చాకతో పొడిచెయ్య బోతూంటే ఈయన చూసి అడ్డుకున్నారు. వాడు మరింత కచ్చతో చాకు ఈయన గొంతు దాకా తెచ్చాడు. నేను కెవ్వుమని అరిచాను ఆ దృశ్యాన్ని చూడలేక. పట్టపగలు నడిరోడ్డు మీద జనమంతా పోగయారే తప్ప ఒక్కడూ ముందుకి రాలేదు. సహాయం చెయ్యటానికి. ఈయన బలంగా ఉంటారు కాబట్టి, చెయ్యి తిరిగిన మనిషి కాబట్టి, ఆ కిళ్లీకొట్టువాణ్ణి ఒడుపుగా నేలకి పడగొట్టి వాడి చేతిలోంచి చాకు లాక్కుని దూరంగా విసిరేశారు. పోలీసు లొచ్చేదాకా వాణ్ణి అలాగే తొక్కిపెట్టి ఉంచారు. ఆ క్షణంలో మా వారంటే ఎక్కడలేని గర్వం ఉప్పొంగింది నాలో. కానీ, ఎప్పుడూ గుండె బెదురుగానే ఉంటుంది. ఏ క్షణంలో ప్రమాదంలో చిక్కుకుంటారో అని. అంతే కాదు. ఆయనకి అనుక్షణం దొంగల ధ్యాసే!

ఓరోజు పొద్దున్నే ఆఫీసుకి వెళ్లబోతూ "ఏమ్, ఇలారా" అని ఒక పొలికేక వేశారు. వంటింట్లో ఆయనకోసం భోజనం సిద్ధం చేస్తున్న నేను ఒక్క పరుగున వెళ్ళాను.

"నా జేబులో పదిరూపాయలనోటు ఎవరు తీశారు?" అని నిలదీసినట్లు అడిగారు.

ఆయన మరీ అంత కర్కశంగా అడుగుతూంటే తెల్లబోయి చూశాను నోట మాటరాక. నామౌనం చూసి మరింత అసహనంగా "నువ్వేనా తీసింది!" అని అరిచారు.

ఆయన ఆ మాటలన్న తీరుకి నా కళ్లమ్మట నీళ్ళు తిరిగాయి. పెళ్ళయి అప్పటికి పట్టుమని నెలరోజులు కాలేదు. ఎంతెంత మాట లంటున్నారు నన్ను! కోపం. దుఃఖం ఆగక ఒక్క పరుగున వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయాను మారు మాట్లాడకుండా.

ఆయన నా వెనకాతలే వచ్చారు.

"ఇంటి దొంగని ఈశ్వరుడైనా పట్టుకోలేరంటారు. నీ మొగుడెవరనుకున్నావ్! పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్! ఆ ఈశ్వరుడి బాబు!" అన్నారు.

ఇంక ఆయన ధోరణి సహించలేక పోయాను.

"నేనేం దొంగనికాదు. మీరు బాత్‌రూమ్‌లో ఉండగా పనిమనిషి జీతం ఇమ్మని చంపుకుతింది. మీరు ఇవతలికొచ్చాక చెప్పొచ్చులే అనుకొని మీ జేబులోంచి తీసిచ్చాను. తరవాత వంట హడావిడిలో మరిచిపోయాను. ఈమాత్రం దానికే దొంగతనం అంటగట్టాలా?" వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాను.

"ఊరికే నాటకం ఆడాను! నువ్వెలా తీసుకుంటావో చూద్దామని." అంటూ నన్ను దగ్గరకు తీసుకోబోయారు. నేను విసురుగా విడిలించుకున్నాను. ఆ రాత్రి నన్ను ప్రసన్నం చేసుకోవటానికి చాలా ప్రయత్నించారు. ఎందుకో నాకు అప్పటి నుంచీ అదుటుగా ఉంటుంది ఏ పని చెయ్యాలన్నా. ఆయనకి ముందుగా చెప్పకుండా

ఒక్కపైసా ముట్టుకోవటానికి కూడా ఆత్మాభిమానం అడ్డొస్తుంది నాకు. ఒక్కొక్కప్పుడు. ఉద్యోగంచేసి స్వయంగా సంపాదించుకుంటామా అన్నంత ఉక్రోషం వస్తుంది. నిజానికి ఆ సంఘటన తరవాత మళ్ళీ ఎప్పుడూ నన్ను అనుమానించినట్లుగాని అవమానించినట్లుగాని సూచనలు కూడా లేవు. కానీ నాకే ఎందుకో స్వేచ్ఛ లేనట్లు ఉంటుంది.

నేరస్థుల్ని పట్టుకోవటం, నేరాల్ని నిరూపించటం ఆయనవృత్తి అది ఆయన ప్రవృత్తిగా కూడా మారిందనుకుంటాను.

ఒకసారి ఏమైందంటే, రాత్రి ఇద్దరం పెందరాడే భోంచేసి ఏవో పత్రికలు చదువుతూ పడుకున్నాం. ఆరోజు మరీ పెందరాడే పడుకోవటంవల్ల రాత్రి రెండు గంటల ప్రాంతాల్లో మెలకువొచ్చింది నాకు. బాత్ రూమ్‌కి వెళ్ళొచ్చి మళ్ళీ పడుకుని మరి ప్రయత్నించాను. ఎంతకీ నిద్రపట్టలేదు. ఆయన గాఢ నిద్రపోతున్నారని సన్నని గురకపట్టి తెలుస్తోంది. ఆ గురకవల్ల ఇంక నాకు అసలే నిద్రపట్టదనిపించింది. ఆయన వైపుకి ఒత్తిగిలి ఆయన్ని మెల్లగా కదిపిచూశాను. ఆయనకి మెలకువ రాలేదు. నా చెయ్యి మెల్లిగా ఆయన చొక్కా క్రిందినుంచి దూర్చాను. శరీరాన్ని తాకితే మెలకువొస్తుంది కదా అని. అంతే!

"దొంగ దొంగ" అంటూ గట్టిగా అరిచారు నా గుండె దడదడ లాడింది. చెయ్యి చటుక్కున వెనక్కి లాగేసుకున్నాను. తీరా పరీక్షగా చూస్తే ఆయన యధాప్రకారం నిద్రపోతూనే ఉన్నారు. నా

స్పర్శకి దొంగ దొంగ అని పలవరించినట్లున్నారు! కానీ ఆయన కేకలికి నాపై ప్రాణాలు పైకే పోయినట్లయింది.

ఇంకెప్పుడూ ఈయనతో సరస మాడకూడదనిపించింది. పట్టపగలు ఆయన చూస్తూండగా ఏమన్నా ప్రేమ కలాపం సాగిస్తే సాగించాలి గాని ఆయన ఆదమరిచి ఉండగా గాని రాత్రిపూట నిద్ర పోతున్నప్పుడ గాని కక్కుర్తి పడ్డానంటే నా పరువు పోయిందన్నమాటే. ఇంట్లో ఎవరూ లేరు కాబట్టి సరిపోయింది. ఆయన అరుపులు ఎవరైనా వినివుంటే అసలు సంగతి తెలిశాక నవ్వరూ?

నేనెంత జాగ్రత్తగా ఉన్నా నా గుండె బేజారైయేటట్లుగా ప్రవర్తిస్తారాయన.

ఓనాడు అర్ధరాత్రివేళ అవతలికి వెళ్ళటానికి లేచారాయన. అలికిడికి నాకూ మెలకువొచ్చింది. అయినా కళ్ళు విప్పలేదు. ఆలోచిస్తున్నాను లేద్దామా వద్దా అని. అసలే పౌర్ణమి రాత్రి. చలి మరింత గజగజ లాడిస్తోంది. కప్పుకున్న రొజాయి తీసి తెగించి బయట పడాలంటే ఓ పట్టాన మనసు పుట్టదు. మనస్సు దిటవు చేసుకుని రొజాయి చడీ చప్పుడు కాకుండా అతి సౌమ్యంగా తొలిగించి-చలి లోపల ఎక్కడ దూరేస్తుందోనన్న భయంతో-తలగడా క్రింద పెట్టుకున్న మఫ్లర్ తీసి తలకి చుట్టుకుని బయట కాలు పెట్టాను.

బాత్‌రూమ్ లోంచి బయట కొస్తున్న ఆయన అమాంతం ఒక్కగావు కేక పెట్టారు. నా గుండె అరక్షణం పాటు ఆగిపోయినట్లయింది. నాకు అసలే పురుగూ పుట్రా అంటే చిన్నప్పటినుంచీ భయం. "అమ్మ బాబోయ్" అంటూ ఒక్క గెంతులో మంచం మీది కెగిరాను.

"దొంగ దొంగ" అని అరుస్తూ ఒక్క దూకులోవచ్చి నన్ను గట్టిగా పట్టుకున్నారు. "ఏమిటండీ?" అన్నాను నిలువెల్లా వొణికిపోతూ. ఆయన అంతకన్నా కంపిస్తున్నారు ఆపాదమస్తకం. ఒక్క పరుగున రావటంవల్ల ఒగురుస్తున్నారు.

దొంగ ఎక్కణ్ణించి వచ్చాడు, ఏమిటి సంగతి అని మళ్లీ అడిగితే మండి పడతారని మాట్లాడకుండా వొణుకుతూ కూర్చున్నాను. చలికి కొంతా, భయానికి కొంతా ఆయన వొణుకుడూ, ఒగుర్పూ తగ్గినట్లుంది. కాస్సేపటికి తీరిగ్గా "నీ దుంప తెగా!" అన్నారు.

నేను నివ్వెర పోయాను అర్ధరాత్రప్పుడు నేను చేసిన అపరాధం ఏమిటి చెప్మా అని.

"నువ్వెప్పుడు లేచావ్! నేను లేచి వెళ్లేసరికి ముద్దులా నిద్రపోతున్నావుగా! నువ్వు గదిలోంచి బయటకొస్తూంటే నీ నీడ గోడమీద పడింది. ఆ మఫ్లరూ నువ్వూ, పచ్చి దొంగలా కనిపించావ్!" అన్నారు.

"అవును లెండి. కామెర్లవాడికి లోకమంతా పచ్చగా కనిపించినట్లు మీకు ప్రతివాళ్ళూ దొంగల్లాగే కనిపిస్తారు!" అన్నాను ఉడుకుమోత్తనంతో.

ఈ లెక్కన ఈయన నాకు ఏ క్షణాన చేతులికి కడియాలు తొడిగి ఊరేగింపులో తీసుకెళ్ళి శ్రీకృష్ణ జన్మస్థానంలో పెడతారోనన్నట్లు నా ప్రాణాలు గుప్పెట్లో పెట్టుకుని బ్రతుకుతున్నాను.

* * *

నాకు నవ్వాగలేదు. ఆవిడ కథ విన్నాక. ఇంటికొచ్చాక కూడా నాలో

నేను ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుకుం టూంటే వదిన చూసింది.

"ఏమిటి వసంతా. అంత నవ్వొచ్చే సంగతి!'' అంది.

అంతా విన్న తరవాత పడి పడి నవ్వి ''నన్నుకూడా నీతో తీసుకు వెళ్ళక పోయావా, ఇంట్లో ఒక్కర్తెనీ కూర్చు న్నాను'' అంది.

''సారీ, వదినా! కానీ నువ్వుకూడా ఉంటే ఆవిడ అలా మనస్సువిప్పి మాట్లాడటానికి మొహమాట పడేదేమో! ఎంతయినా నువ్వు గృహిణివి కదా!'' అన్నాను.

''మొత్తంమీద నీ కాలక్షేపం వ్యవ హారం బాగానే వుంది! చూస్తానుగా ఎంతటి ఘనుడైన వరుని చేజిక్కించు కుంటావో!'' అంది వదిన నవ్వుతూ.

మర్నాడు యూనివర్సిటీనుంచి వచ్చిన తరవాత కాఫీ టిఫినూ తీసుకుని హడా విడిగా బయలుదేర బోతూంటే వదిన చూసి ''ఇవాళ ఏ ఉద్యోగి భార్యని తగులు కుంటున్నావ్'' అంది కన్ను గీటుతూ.

నేను ముక్కుమీద వేలేసుకుని ''వ్యవ హారంమీద వెళ్ళే వాళ్ళని అలా అడక్కూ డదని తెలియదూ?'' అంటూ అసలు సంగతి చెప్పకుండా సస్పెన్స్‌లో పెట్టి చల్లగా, బయటికి జారుకున్నాను.

నిజానికి అప్పటిదాకా ప్లాన్ చేసుకో లేదు, ఎవరెవర్ని కలుసుకోవాలని. ఎవరు గుర్తుకొస్తే వాళ్ళని చూడటం మొదలు పెట్టాను. ఇకముందు అలా కాకుండా ఒక పథకం తయారు చేసుకోవాలని నిశ్చ యించుకున్నాను.

ఆ పూటకి మాత్రం మా పక్కవీధిలో ఉంటున్న డాక్టరుగారింటికి వెళ్లాను. ఆవిడ నలభై దాటిన మనిషి అయినా చాలా సర దాగా చలాకీగా ఉంటుంది. ఆవిడకి నే నంటే ఇష్టం కూడా. అందుకని ఎంతో ఉత్సాహంగా బయలుదేరాను.

నన్ను చూస్తూనే ఆవిడ ''రా, వసంతా, రా'' అంటూ పిలిచి, ''ఇవాళ పొద్దుటినుంచీ కాకి ఒకటే అరుపు. చుట్టా లెవరొస్తారా అని పొద్దుటినుంచి ఎదురు చూస్తున్నాను'' అంది. ఆవిడ ఆప్యా యత చూస్తూంటే అమాంతం ఆవిడ ఒళ్లో కూర్చోవాలనిపిస్తుంది నాకు.

నేను వచ్చిన పని చెప్పాను సూటిగా. ఆవిడ ప్రేమ మాటల్లో మునిగితే మళ్ళీ తేలటం కష్టం అని.

''ఏవమ్మా, రోగాలు కావి తెచ్చుకో వాలని ఉందా డాక్టర్ని చేసుకోవాలనుకుం టున్నావ్!'' అంది పరిహాసంగా.

''అబ్బే! నేనేమీ ఇంకా నిశ్చయిం చుకో లేదండీ మీ అనుభవం గురించి తెలుసుకుని ఏ సంగతి తేల్చుకుందామను కుంటున్నాను.''

''అయితే ఉన్న దున్నట్లు చెబుతాను. ఆ పైన నీ ఇష్టం. నా పూచీ ఏం లేదుస్మీ!'' అంది ఇంజనీరుగారి భార్యలాగ. నేను బుద్ధిమంతురాలిలా చేతులు కట్టుకుని కూర్చున్నాను. ఆవిడ చెప్పటం ఆరం భించింది.

(డాక్టరుగారి భార్య అను భవాలు, ఇతర వృత్తుల లో వున్న వ్యక్తుల భార్యల అను భవాలు మరికొన్ని — వచ్చే సంచికలో.)